

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ประเทศไทย ยังคงต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในหลายบริบททั้งที่เป็น โอกาส และข้อจำกัด ต่อการพัฒนาประเทศ จำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อมของคนและระบบให้มีภูมิคุ้มกัน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในหลายบริบท ทั้งที่เป็น โอกาสและข้อจำกัดต่อการพัฒนาประเทศ จึงต้องมีการเตรียมความพร้อมของคนและระบบให้มีภูมิคุ้มกัน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง และผลกระทบ ที่อาจเกิดขึ้น โดยยังคงอัญเชิญ “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นแนวปฏิบัติในการพัฒนาแบบ บูรณาการเป็นองค์รวมที่มี “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 และให้ความสำคัญ ต่อการรวมพลังสังคมจากทุกภาคส่วนให้มีส่วนร่วม ดำเนินการในทุกขั้นตอนของแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนาสู่การปฏิบัติ รวมทั้ง การติดตามตรวจสอบผลการดำเนินงานตามแผนอย่างต่อเนื่อง (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2549) ในโลกยุคแห่งการเรียนรู้ ที่ความรู้ความสามารถของกำลังคนและ ภูมิปัญญาของประเทศ นับเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา ศักยภาพของประเทศ ในการแข่งขันกับนานาประเทศ ได้ส่งผล ให้หลายประเทศทั่วโลกหันมาให้ความสำคัญกับการศึกษาในฐานะกลไก หรือเครื่องมือสำคัญใน การพัฒนาศักยภาพกำลังคน สังคม และประเทศ ประเด็นสำคัญในการพัฒนา ด้านการศึกษาต่างมุ่ง สู่การพัฒนาคุณภาพเป็นสำคัญ (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2546, หน้า 1-2) ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 หมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ มาตรา 81 รัฐต้องจัดการศึกษา อบรมและสนับสนุนให้เอกชนจัด การศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติปรับปรุง การศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมสร้างเสริมความรู้และปลูกฝัง จิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็น ประมุขสนับสนุนการค้นคว้าวิจัยในศิลปะวิทยาการต่าง ๆ เร่งรัดพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะและวัฒนธรรมของ ชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542, หน้า 6) และ พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 6 มาตรฐานและการประกัน

คุณภาพการศึกษา ให้มีระบบประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา
ทุกระดับ ประกอบด้วยระบบการประกันคุณภาพภายในและระบบการประกันคุณภาพภายนอก
ระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
มาตรา 48 ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกัน คุณภาพภายใน
สถานศึกษา และให้ถือว่าการประกัน คุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหาร
การศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงาน
ต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและ
มาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก (สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ, 2543, หน้า 28) ทั้งนี้ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นองค์กรหลักที่นำ
ประเทศไทยไปสู่ศูนย์กลางการท่องเที่ยวในเอเชียอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ให้สามารถกระจาย
รายได้แก่ชุมชนอย่างทั่วถึง โดยเน้นเอกลักษณ์ วัฒนธรรมอันดีงามของไทย และพัฒนาธุรกิจ
ให้เป็นหนึ่งในกลุ่มผู้นำการกีฬาแห่งเอเชีย เป็นศูนย์กลางการกีฬาที่สร้างรายได้ สร้างอาชีพ สร้าง
ความเป็นเลิศ และพัฒนาคุณภาพชีวิตในสังคมอย่างยั่งยืน และสถาบันการพลศึกษา เป็นสถาบัน
อุดมศึกษา มีวัตถุประสงค์ในการผลิตและพัฒนาบุคลากรทางพลศึกษาการกีฬา วิทยาศาสตร์
การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ นันทนาการและบุคลากรในด้านที่เกี่ยวข้อง มีภารกิจทำการสอนทำ
การวิจัย ให้บริการทางวิชาการ การให้บริการชุมชน การใช้และพัฒนาเทคโนโลยี เสริมสร้างสังคม
แห่งการเรียนรู้แก่ท้องถิ่น ส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ
ทางกีฬา นันทนาการ และบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย รวมถึงการทำนุบำรุงศิลป วัฒนธรรม
การเล่นพื้นบ้านและกีฬาไทย สถานศึกษาทุกแห่งและทุกกระทรวงจักต้องดำเนินการประกัน
คุณภาพการศึกษาให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาดังกล่าว

การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพราะเป็น
ระบบที่สร้างความมั่นใจว่า สถานศึกษาสามารถจัดการศึกษาได้คุณภาพ มาตรฐาน ผู้สำเร็จ
การศึกษามีความรู้ ความสามารถ มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามที่หลักสูตรกำหนด และสังคม
ต้องการ (กรมวิชาฯ, 2542, หน้า 2) การบริหาร โรงเรียนเป็นกระบวนการที่ใช้เทคนิค และ
ทรัพยากรทางการบริหารของผู้บริหารและครูอาจารย์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ
และคุณสมบัติตามวัตถุประสงค์ที่สังคมกำหนด การบริหาร โรงเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อย
เพียงใด จะขึ้นอยู่กับผู้บริหาร โรงเรียนจะนำเอาระบบการบริหาร โรงเรียนที่มีคุณภาพมาใช้ โดยปกติ
ส่วนมากจะนำระบบ TQM (Total Quality Management) มาใช้ในการบริหาร เพราะจะมุ่งเน้นการ
มีระบบ การมีกฎ มีเกณฑ์ การมีคู่มือ การมีระบบการควบคุม การทำงานเป็นทีม (สุวิมล
ราชชนบริบาล, 2541, หน้า 26) ในมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดให้คณะกรรมการพัฒนาระบบการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาทำหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอุดมศึกษา ที่สำคัญคือ กฎหมายการศึกษาดังกล่าวกำหนดให้มีการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาทุกแห่ง อย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุก ๆ 5 ปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณะชน และในมาตรา 72 กำหนดว่าภายใน 6 ปีนับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ให้มีการประเมินคุณภาพภายนอกครั้งแรกของสถานศึกษาทุกแห่ง ซึ่งหมายความว่า จะต้องดำเนินการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาอุดมศึกษาทุกแห่งในรอบแรกให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2548 (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2543, หน้า 2) สถาบันการพลศึกษาจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันการพลศึกษา พ.ศ. 2548 ยังไม่ครบ 5 ปี จึงยังไม่เคยได้รับการประเมินภายนอกจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา

ในการประชุมสัมมนาจัดทำยุทธศาสตร์ของสถาบันการพลศึกษาระหว่างวันที่ 23-25 พฤศจิกายน 2549 ณ ห้องประชุมโรงแรมเฟิร์สท กรุงเทพมหานคร ที่ประชุมสรุปปัญหาในการดำเนินการของสถาบันการพลศึกษาแต่ละวิทยาเขตไว้ หลายประเด็น ปัญหาที่สำคัญ ที่เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษา คือด้านการเรียนการสอน ขาดโครงสร้างพื้นฐานและไม่เห็นความสำคัญด้านสารสนเทศ ไม่มีแผนยุทธศาสตร์ การนำระบบเทคโนโลยีและสารสนเทศ (ICT) มาพัฒนาการเรียนการสอน หลักสูตรการเรียนการสอนไม่ชัดเจน มีการเปลี่ยนแปลงบ่อย ด้านนักศึกษาสมัครเข้าศึกษาจำนวนน้อย มีผลสัมฤทธิ์การเรียนต่ำ (กระทรวงการทองเที่ยวและกีฬา, 2549, รายงานการประชุม) การประกันคุณภาพการศึกษาตามวิทยาเขตต่าง ๆ มีสภาพการดำเนินงาน และประสบปัญหา อุปสรรคต่างกัน เนื่องมาจากปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งเป็นปัญหาต่อการประกันคุณภาพการศึกษาที่ทับซ้อนกันหลายประการ เช่น จากผลการรายงานการประเมินตนเอง ประจำปีการศึกษา 2548 ของสถาบันการพลศึกษา พบว่า ใน 8 มาตรฐาน 50 ตัวบ่งชี้ มีตัวบ่งชี้ ที่ประเมิน 39 ตัวบ่งชี้ ผ่าน 23 ตัวบ่งชี้ คิดเป็นร้อยละ 46 ไม่ผ่าน 16 ตัวบ่งชี้ คิดเป็นร้อยละ 32 และมีตัวบ่งชี้ที่ไม่มีการประเมิน 11 ตัวบ่งชี้ คิดเป็นร้อยละ 22 (สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตชลบุรี, 2549, หน้า ก) สภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา

การดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษายังไม่เคยได้รับการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก จากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ย่อมที่จะประสบปัญหาต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงเห็นความ สำคัญและสนใจที่จะศึกษาสภาพ ปัญหา และแนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา ซึ่งผลการวิจัยที่ได้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้บริหาร และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจ

ปรับปรุง ส่งเสริม และพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา
2. เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา
3. เพื่อเปรียบเทียบสภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษาจำแนกตามวิทยาเขต และคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาแต่ละภาค
4. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษาจำแนกตามวิทยาเขต และคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาแต่ละภาค
5. เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้

1. ทราบสภาพและปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา
2. ได้แนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา
3. นำข้อมูลไปใช้ในการวางแผน การตัดสินใจ ของผู้บริหารสถาบันการพลศึกษาต่อไป

คำถามในการวิจัย

1. สภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษาอยู่ในระดับ
2. ปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษาอยู่ในระดับ
3. สภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษาจำแนกตามวิทยาเขต และกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาแต่ละภาค แตกต่างกันหรือไม่
4. ปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษาจำแนกตามวิทยาเขต และกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาแต่ละภาค แตกต่างกันหรือไม่
5. แนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษามีอะไรบ้าง

สมมติฐานการวิจัย

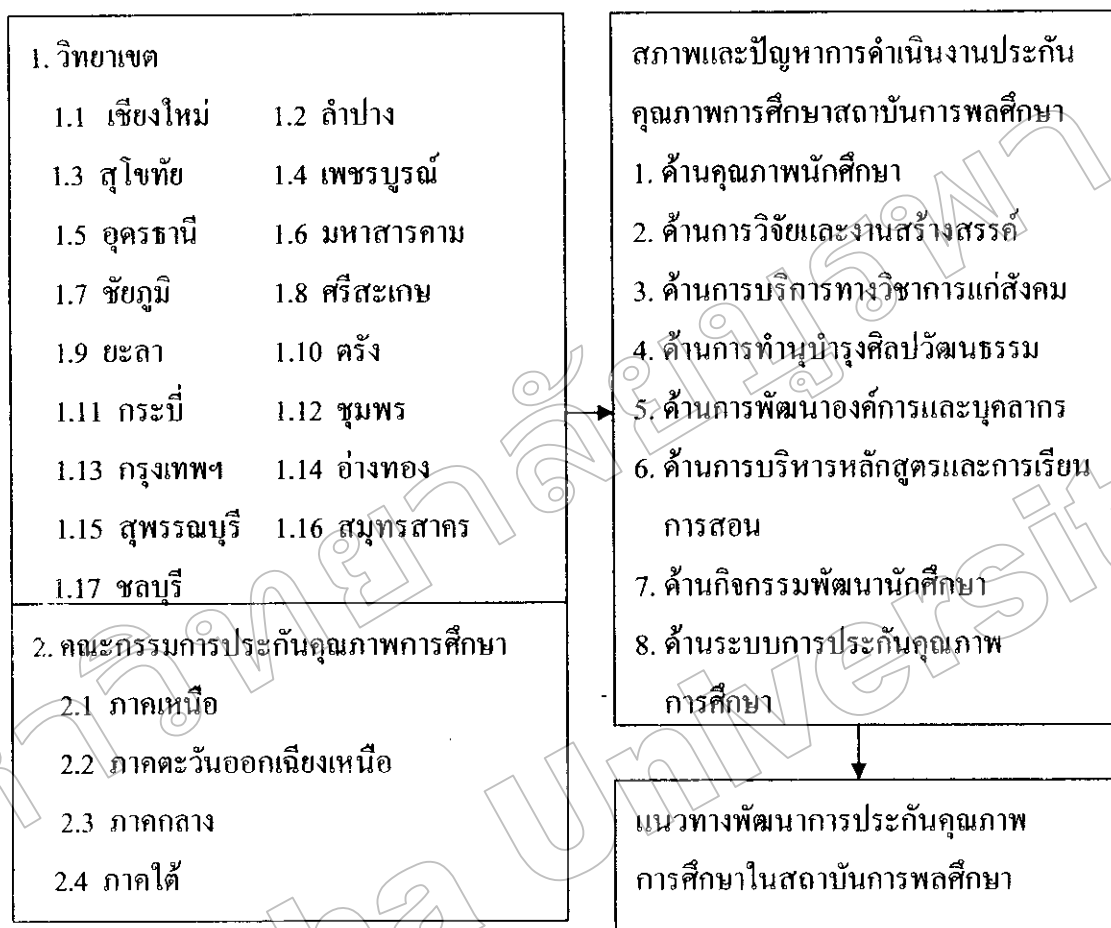
1. สภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา จำแนกตามความคิดเห็นของข้าราชการที่ปฏิบัติงานแต่ละวิทยาเขตและคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาแต่ละภาคแตกต่างกัน
2. ปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา จำแนกตามความคิดเห็นของข้าราชการที่ปฏิบัติงานแต่ละวิทยาเขตและคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาแต่ละภาคแตกต่างกัน

กรอบความคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา สภาพ ปัญหาและแนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา ตามแนวคิดของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) และตามเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในของสถาบันการพลศึกษา (สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี, 2548, หน้า 1) โดยเปรียบเทียบจำแนกตามวิทยาเขตและคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ดังภาพที่ 1

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบความคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา สภาพ ปัญหาและแนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา สังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาตามมาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษา โดยใช้แนวคิดของ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) และตามเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในของสถาบันการพลศึกษา (สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี, 2548, หน้า 1) ประกอบด้วย 8 มาตรฐาน คือ 1. ด้านคุณภาพนักศึกษา 2. ด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์ 3. ด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม 4. ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม 5. ด้านการพัฒนาองค์กรและบุคลากร 6. ด้านการบริหารหลักสูตรและการเรียนการสอน 7. ด้านกิจกรรมพัฒนานักศึกษา 8. ด้านระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ข้าราชการและคณะกรรมการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขต ต่าง ๆ ทั่วประเทศ รวม 17 วิทยาเขต เป็นข้าราชการ จำนวน 961 คน คณะกรรมการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 251 คน รวมทั้งสิ้น 1,212 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ข้าราชการและคณะกรรมการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ของสถาบันการพลศึกษา 17 วิทยาเขต ได้แก่ข้าราชการ จำนวน 231 คน คณะกรรมการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 60 คน รวมทั้งสิ้น 291 คน

2.3 ผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา จำนวน 10 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น

3.1.1 สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขต

3.1.1.1 เชียงใหม่

3.1.1.2 ลำปาง

3.1.1.3 สุโขทัย

3.1.1.4 เพชรบูรณ์

3.1.1.5 อุตรดิตถ์

3.1.1.6 มหาสารคาม

3.1.1.7 ชัยภูมิ

3.1.1.8 ศรีสะเกษ

3.1.1.9 ยะลา

3.1.1.10 ตรัง

3.1.1.11 กระบี่

3.1.1.12 ชุมพร

3.1.1.13 กรุงเทพมหานคร

3.1.1.14 อ่างทอง

3.1.1.15 สุพรรณบุรี

3.1.1.16 สมุทรสาคร

3.1.1.17 ชลบุรี

3.1.2 คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา วิทยาเขต

3.1.3.1 ภาคเหนือ

3.1.3.2 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3.1.3.3 ภาคกลาง

3.1.3.4 ภาคใต้

3.2 ตัวแปรตาม

3.2.1 สภาพปัญหาและแนวทางการประกันคุณภาพการศึกษาสถาบันการพลศึกษา ประกอบด้วย

3.2.1.1 ด้านคุณภาพนักศึกษา

3.2.1.2 ด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์

3.2.1.3 ด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม

3.2.1.4 ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

3.2.1.5 ด้านการพัฒนาองค์กรและบุคลากร

3.2.1.6 ด้านการบริหารหลักสูตรและการเรียนการสอน

3.2.1.7 ด้านกิจกรรมพัฒนานักศึกษา

3.2.1.8 ด้านระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

3.2.2 แนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาสถาบันการพลศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สภาพการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง การดำเนิน กิจกรรมหรือ การกำหนดแนวปฏิบัติใด ๆ ที่หากได้ดำเนินการตามระบบและแผนที่ได้วางไว้แล้วจะทำให้เกิด ความมั่นใจว่าจะได้ผลผลิตการศึกษาที่มีคุณภาพตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ

1.1 ด้านคุณภาพนักศึกษา หมายถึง การดำเนินการให้นักศึกษาเป็นผู้เรืองปัญญา มีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีทักษะและ ภูมิปัญญาในงานอาชีพในฐานะนักวิชาชีพชั้นสูง มีจิตสำนึกและภูมิธรรมในฐานะพลเมืองของ สังคมไทยและสังคมโลก

1.2 ด้านการวิจัยและงานสร้างสรรค์ หมายถึง การดำเนินการให้ผลงานวิจัยและ สร้างสรรค์ เป็นนวัตกรรมที่นำไปสู่การสร้างและพัฒนาทรัพยากรบุคคลที่เชี่ยวชาญสูง การสร้าง และพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ซึ่งเป็นการขยายพรมแดนของความรู้และทรัพย์สินทางปัญญาที่สามารถ นำไปประยุกต์ใช้งานได้จริง เป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาคุณภาพประสิทธิภาพและขีด

ความสามารถของ คนไทย รวมทั้งการพัฒนาสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ และสังคมแห่งภูมิปัญญา อันก่อให้เกิดวัฒนธรรมในการใช้ความรู้ ในการกำหนดทิศทาง และการพัฒนาตลอดจนการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศ

1.3 ด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม หมายถึง การดำเนินการให้บริการวิชาการที่เป็นประโยชน์เป็นที่พึงและแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ เสนอแนะทางที่เหมาะสม สอดคล้องเพื่อเสริมสร้างความมั่นคง และความเข้มแข็งของสังคม ชุมชน ประเทศชาติ และนานาชาติ ตลอดจนการส่งเสริมบทบาททางวิชาการและวิชาชีพของสถาบันการศึกษา โดยคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสาธารณะ เพื่อให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งภูมิปัญญา มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต และเผยแพร่ชื่อเสียงของประเทศชาติ

1.4 ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม หมายถึง การดำเนินการอนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่เอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรม การละเล่นพื้นบ้าน กีฬาไทย ตลอดจนภูมิปัญญาไทยภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นมรดกไทยและบูรณาการในการผลิตบัณฑิต งานวิจัย และการบริการวิชาการที่มุ่งเน้นส่งเสริมสุขภาพกาย สุขภาพจิต และความรับผิดชอบต่อสังคม รวมทั้งการสร้างสรรค์ และส่งเสริมภูมิปัญญาไทย ให้เป็นรากฐานของการพัฒนาองค์ความรู้ที่สามารถพัฒนาไปสู่สากล

1.5 ด้านการพัฒนางานวิชาการและบุคลากร หมายถึง การดำเนินการให้การบริหารและการจัดการศึกษาโดยมีส่วนร่วมของประชาชนในองค์กร หน่วยงาน และผู้เกี่ยวข้อง ตามหลักการบริหารจัดการที่ดี เน้นการกระจายอำนาจ กำกับด้วยนโยบายและการประกันคุณภาพ การวางแผน ภาวะผู้นำของผู้บริหาร การพัฒนาบุคลากร การนำระบบสารสนเทศมาใช้ มุ่งสร้างเสถียรภาพทางการเงิน รวมถึงการใช้เงินอย่างคุ้มค่า อิสระ คล่องตัว โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้

1.6 ด้านการบริหารหลักสูตรและการเรียนการสอน หมายถึง การดำเนินการตามกระบวนการพัฒนาและบริหารหลักสูตรให้มีความทันสมัย ยืดหยุ่นและสอดคล้องกับความต้องการของสังคมมีการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน เน้นการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความต้องการ/ความสนใจของผู้เรียน โดยใช้เทคนิคการสอนและอุปกรณ์ที่หลากหลาย มีการประเมินผลการเรียนการสอนตามสภาพจริง และมีการใช้ประโยชน์ผลการประเมินในการพัฒนาผู้เรียน การระดมทรัพยากรทั้งด้านบุคลากร งบประมาณ อาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก รวมทั้งความร่วมมือจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกสถาบันอุดมศึกษา ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และ กิจกรรมการศึกษา เพื่อให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพสูงสุด

1.7 ด้านกิจกรรมพัฒนานักศึกษา หมายถึง การดำเนินการ กิจกรรมที่สร้างเสริมประสบการณ์ เพื่อให้ให้นักศึกษาได้มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา คุณธรรม

จริยธรรม ให้สามารถประกอบสัมมาอาชีพในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.8 ด้านระบบการประกันคุณภาพภายใน หมายถึง การดำเนินการพัฒนาคุณภาพ การตรวจติดตามคุณภาพ และประเมินคุณภาพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาอย่างต่อเนื่อง และสามารถรองรับการประกันคุณภาพภายนอกได้

2. ปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาสถาบันการพลศึกษา หมายถึง อุปสรรคหรือข้อขัดข้องที่เกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงาน รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) และเกณฑ์มาตรฐานของสถาบันการพลศึกษา พ.ศ. 2548 รวม 8 ด้าน

3. แนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง วิธีการหรือกระบวนการทำงานเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐาน ตัวบ่งชี้และระดับคุณภาพที่กำหนดตามมาตรฐานของสำนักงาน รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) และเกณฑ์มาตรฐานของสถาบันการพลศึกษา พ.ศ. 2548 รวม 8 ด้าน

4. สถาบันการพลศึกษา หมายถึง สถาบันการศึกษาที่สร้างขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันการพลศึกษา พุทธศักราช 2548 รวม 17 วิทยาเขต ได้แก่ เชียงใหม่ ลำปาง สุโขทัย เพชรบูรณ์ อุดรธานี มหาสารคาม ชัยภูมิ ศรีสะเกษ ยะลา ตรัง กระบี่ ชุมพร กรุงเทพมหานคร อ่างทอง สุพรรณบุรี สมุทรสาคร และชลบุรี

5. คณะกรรมการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง บุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นคณะกรรมการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา ประจำ วิทยาเขต ในแต่ละภาค รวม 4 ภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง

6. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ในด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา